

Anècdotes i records d'un home laietà

Manel Joseph, cantant de l'Orquestra Plateria, publica 'El nét del vigilant'

És de celebrar que, últimament, molts músics laietans s'hagin decidit a buidar el pap. El periodista Donat Putx, en breu, publica *Jaume Sisa, el comptador d'estrelles* –llibre amb confessions de l'artista galàctic– i Àlex Gómez-Font, obstinat militant de la causa *zelestiana*, coordina *El nét del vigilant*, a través del qual Manel Joseph (“el calvo de la Plateria, el Trilla, entre altres pseudònims”) aplega un recull de “retalls” en part biogràfics, en part anecdòtics i que retraten, sempre, una Barcelona de bullent creativitat. No és casualitat, segurament, que les memòries de qui va fer ballar tota una generació amb *Pedro Navaja* coincideixin amb el quarantè aniversari, i suposat punt final, de l'Orquestra Plateria, la qual encara es pot veure aquests pròxims mesos a l'escenari d'alguna ciutat del país.

Les més de dues-centes pàgines d'*El nét del vigilant*, però, no se centren només en els

anys de la Plateria. S'hi explica, és clar, com va anar tot plegat en aquella revetlla de Cap d'Any del 1974 durant la qual es va formar l'orquestra. I es recorda, també, que el *salsero* Rubén Blades, en la primera visita a Barcelona de la Fania All Stars, se'n feia creus que el seu *Pedro Navaja* hagués estat un gran èxit a l'Estat. Més enllà d'això, però, Joseph repassa els seus anys en els apreciables Dos + Un amb la i Jordi Clua, el seu pas per la Formentera *hippy* de Jo, la *donya i el gripau* de Pau Ribà, la seva participació en la històrica banda del *Qualsevol nit pot sortir el sol* de Sisa i la seva bona connexió amb Gato Pérez i Carles Fla-

vià, a més d'evocar amb gràcia i bona punteria els seus anys d'infantesa i un viatge de deu mesos a l'Índia amb Toti Soler i altres col·legues que ocupa, per cert, una cinquena part del gruix del llibre.

Impera la impressió al final que Joseph es deixa unes quantes coses per explicar però, també, la certesa que el cantant de la Plateria (el més gran *fumeta*, es deixa entreveure, de l'Ona Laietana) no es va perdre cap dels grans saraus de l'època i que, per tant, el seu testimoni és d'excepció. Els qui ho van compartir amb ell, que s'animin també a agafar la ploma. *

El 'calvo' de la Plateria, o el 'Trilla', passejant per Barcelona el mes de setembre passat
QUIM PUIG

EL NÉT DEL VIGILANT
Manel Joseph

Editorial:
Edicions Els Llums
Pàgines: 271
Preu: 17 euros

DISC G. VIDAL

Pascal Comelade en l'era del 'fuzz'

Capaç, sempre, de trobar aliats idonis per a cadascuna de les seves obsessions, Pascal Comelade uneix esforços amb els també nord-catalans Lionel –guitarres, baix– i Marie –bateria, percussions– Limiñana en un disc que és tota una oda al *garage* i nord-americà dels anys seixanta. Sabíem, per exemple, que els Cramps, o qualsevol dels grups remots que Lenny Kaye va reunir en l'històric recopilatori *Nuggets: Original Artyfacts from the First Psychedelic Era 1965-1968*, eren referències de primer ordre per a Comelade, però el pianista mai les havia cuinat amb tanta consideració com en aquest *Traité de guitarres triolectiques*,

que inclou títols de marcat humor *comeladià* com ara (*They call me*) *Black Sabata* i *Dick Dale n'etaït pas de bompas*, així com rescats de tresors ocults de Randy Alvey, Keggs i The Calico Wall.

Comelade i Lionel Limiñana es van conèixer fa sis anys quan van coincidir en la gravació –a casa del discjòquei Raph Dumas, amic comú– de la música per a un espectacle de Cesc Gelabert. D'ençà aleshores, el de Ceret i els Limiñanas –un referent, com Comelade, de l'escena *underground* francesa,

TRAITÉ DE GUITARRES TRIOLECTIQUES
Pascal Comelade & Les Limiñanas
Discogràfica: Because

amb cada vegada més projecció als Estats Units– han compartit concerts de carrer, col·laboracions en discos d'uns i altres i sessions de discjòquei en cafès de la Catalunya del Nord (i en els quals, és clar, només s'hi *punxen* discos de vinil de 45 revolucions).

El seu primer disc en comú, fet amb la urgència i la necessitat de no haver-ho de pensar dues vegades que requereix el *garage*, fa olor de psicodèlia, perversitat i soterrani. Comelade i Limiñanas s'han buscat... i s'han trobat. *